

отъ голѣмо невежество. Но седнете като търговци-
тѣ, вижте съ какво располагате въ вашата вътрѣ-
шна каса, имате ли нѣкой познатъ на Небето, от-
правили ли сте нѣкому тамъ писмо. “Вѣрваме въ
Христа„; но познавате ли Го? Познаватели Павла,
познаватели Петра? „Ама църквата казва, че не
могло да се съобщаваме съ онзи слѣтъ, че това било
грѣшно“. Туй е велико невѣжество. Да се съоб-
щавате съ духовете на ада може, а съ Небето е
грѣшно! Да установите съобщение съ дявола —
това е на мѣсто, а да се съобщавате съ свѣтитѣ,
да се разговаряте съ тѣхъ — не бива да ги смуща-
вате! Тогава, защо смущавате и дявола? Каква е
тази логика? То е учение, което не почива на ни-
какви закони. Както знаа азъ, старитѣ християни
сж имали прѣки съобщения съ Небето тѣ сж се
разговаряли съ Бога, съ свѣтитѣ, и за това сж
умирали съ такава готовностъ и самопожертвуване.
Не сж били като сегашнитѣ — „чакай да умра, че
тогава да видя“. Нищо нѣма да видишъ. Като се
събори кжщата отъ горѣ ти, какво ще видишъ?
Ще чакашъ, до като те изровятъ.

Христосъ описва на своитѣ ученици лъжливи-
тѣ учители, които, облѣчени въ мантии съ широки
поли, сж проповѣдвали, а въ сжщностъ сж заблу-
ждавали прозелититѣ, и той ги укорява за това.
Сжщото туй нѣщо важи и за нашето врѣме. Ако дой-
де Христосъ сега, пакъ сжщото ще каже: Той не
Си е промѣнилъ ума. Христосъ мълчи, но когато
заговори и каже истината, ще ни заболи много
дълбоко. Ще вдигне, и ще видимъ всички заблу-
ждения.